

Júlia

Világszerte Nr. 1

Avril Tremayne
Főzőcske kettesben

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Belinda de Rome, 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2017*

A JÚLIA 630. eredeti címe: *Here Comes the Bridesmaid* (Harlequin Mills & Boon, Modern Tempted)

• *Magyarra fordította:* Herczog Gábor

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 630. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-069-3

• *Kép:* Thinkstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Címzett: Jonathan Jones

Feladó: Sunshine Smart

Tárgy: Koszorúslány találkozója a vőfélyvel

Drága Jon!

Megismerkedtem Leóval, és el vagyok ragadtatva tőle. Teljesen egy hullámhosszon vagyunk, tehát fölösleges aggódnod, az esküvőtök még a legmerészebb álmotokat is felülmúlja majd. Jó volna, ha a hivatalos ceremónia is Sydney-ben lenne, de persze nem akarom ettől a pompás eseménytől megfosztani a szép New Yorkot.

Csók és ölelés Calebnek is!

Sunshine

Címzett: Caleb Quartermaine

Feladó: Leo Quartermaine

Tárgy: ??????

Caleb!

Mit követtem el ellened, hogy ezt kapom? Ez a Sunshine Smart (a neve is egy rossz vicc, mert csöppet sem okos) azt akarja, hogy a Facebook-barátja legyek (és ez NEM vicc!).

Miután a nyakamba ültettétek ezt a futóbolondot, végig kellene nézmem, hogy az esküvői partitokból cirkuszt csinál? Hát én ezt nem hagyom!

Nagyon szeretném már megismerni Jonathant. Mondd, ugye egészen más, mint Sunshine?

LQ

Sunshine Smart már nagyon várta a Leo Quartermaine-nel való második találkozást – a két nappal korábbi első ellenére, amely csak tíz percig tartott, és azzal végződött, hogy a férfi már nem tiltakozott a Facebook-barátság ellen.

Sunny imádta Leo éttermeit, illetve azt, amit olvasott róluk. Mert eddig még egyikhez sem volt személyesen szerencséje, ám szándékában állt ezen mielőbb változtatni. Szerette a férfi tévés fellépéseit is a *Főzz Leóval!* című műsorban. Bár keményen ítélkezett a mellette kísérletező versenyzők felett, de mindig igazságos volt. Sunny eltökélte, hogy mindent szeretni fog a férfiban. Nem tehet másképp, hisz a legjobb barátja, Jonathan Jones éppen Leo öccsét választotta társául.

Ráadásul cucci pofa is. Vagyis komoly, megbízható és kissé talán gátlásos.

A frizurája azonban nagy gáz. Pontosabban az, hogy nincs neki. Látott róla korábbi fotókat az interneten, és Leónak igazán semmi oka rá, hogy kopaszra nyírassa magát. Az egyik interjúban azt mondta, hogy a konyhában ez nagyon praktikus. Jó, jó, de csak van valami köztes megoldás a tarkopasztság és a lófarok között!

Szerencsére még van ideje megnövesztetni a haját... Ezt majd legközelebb fel is veti neki, döntötte el Sunny.

Előkapta táskájából a kézitükrét, hogy megvizsgálja a sminkjét. Az új rúzs remek, de a szeme... Hát, ezzel együtt kell élnie. A vastag réteg szürke szemhéjfesték, a fekete szemceruza és egy csomó púder sokat használ, de többet nem tud tenni. Nem úgy, mint Leo Quartermaine a hajával.

Kiszállt kanárisárga Fiatjából, és céltudatos léptekkel elindult a *Q Brasserie* felé.

Leo Quartermaine már akkor meghallotta Sunshine-t, mielőtt megpillantotta volna. Habár eddig még csak egyszer találkoztak, a túsarkak kopogását máris vele azonosította. Jól hallhatóan most is olyan gyilkos magasságokban billeg, mint legutóbb.

Sunshine cipőtervező, mégsem hallott lapos sarkú lábbeliről. Például a balerínacipőről, vagy hogy is hívják az ilyesmit. Persze Sunshine Smartot nem lehet elképzelni sem balerina-, sem sportcipőben. Már a gondolat is groteszk.

– Leo! – üdvözölte a lány olyan boldogan, mintha ő épp az elveszett telitalálatos lottószelvényét találta volna meg. Leo lassacskán rájött, hogy az eksztázis Sunny normális lelkiállapota.

– Sunshine! – viszonzta egykedvűen.

– Tehát...

Leónak feltűnt, hogy a lány gyakran kezdi a mondandóját egy oda nem illő „tehátal”, mintha épp egy szenzációs felfedezést készülne bejelenteni.

– Híreim vannak – közölte ezúttal, és Leo asztalához tipegett.

Nahát, tényleg! Azok a sarkak legalább tizenöt centisek! A cipő maga pedig fényes királykék bőr.

A lány még menet közben lekapta magáról a ballonját, és egyúttal meglendítette hosszú nyakláncát. A csinos ékszer már legutóbb is szemet szúrt Leónak. A lánc vörösaranyból, a napocska medál sárga-, a holdas pedig fehéraranyból.

Ma a nő meglepően decens, szürkés-kék színű ruhát viselt, ami fantasztikusan állt rajta. Férfitekinteteket mágnesként vonzó, megnevezhetetlen kis izé fodrozódott a csípője körül. Leo kénytelen volt bevallani magának, hogy Sunshine Smart alakja kifogástalan. Mindenütt kíváncsian kerekded, darázsdereka pedig címlapra kívánczik.

Leo felállt az üdvözlésére, és ez alkalmat adott Sunnynak, hogy két oldalról arcon csókolja. Nem elégedett meg futó érintésekkel. Ilyen cuppanós csókokat nem osztogat az ember akárkinek.

Sunny tudomást sem vett Leo döbbszent arcáról, csak lerogyott a székre, és ragyogó mosolyát a férfira villantotta.

– Hallotta már? A végső dátum október huszadika, tehát van két hónapunk. Tavaszi esküvő lesz! Hát nem csodálatos?

– A két hónap nem sok idő – ült le Leo is. – De talán elég lesz – jegyezte meg merev ábrázattal.

– Játszva megcsináljuk – mondta Sunshine magabiztosan. – Tehát... Van egy listám az összes teendőről. Most már csak azt kell megbeszelnünk, hogy ki mivel foglalkozik, és milyen határidővel.

Leo szerette a listákat, egyenesen listamániás volt. A szülei kaotikus élete intő jelként szolgált a számára. És most nem egy behunytt szemmel is elintézhető, egyszerű vacsora megszervezéséről volt szó. Ha úgy lenne, akkor közben bal kézzel elkészítené még egy csokoládészüflét is.

Viszont most először életében nem volt szüksége listára.

Sunny az ezüstös bőrtáskájából kivett egy csillogó, sárgászöld mappát. A mappából papírlapokat húzott elő, és kettőt átnyújtott Leónak.

– A maga példánya. Egyébként nem vagyok oda a listákért – vallotta be, amivel nem lepte meg túlságosan a férfit. – Lehet, hogy még át is kell dolgoznunk.

Ahogy Leo pillantása a címre esett, önkéntelenül is összerándult a gyomra. Jonathan és Caleb esküvői partija: október 20.

Az öccse megházasodik, és ő félve tette fel magának a kérdés, hogy milyen esélyük van a fiataloknak. Két ausztrál srác, akik soha nem találkoztak a hazájukban, és egymástól függetlenül költöztek New Yorkba. Ott aztán összefutottak egy bulin, és bummm! Örök szerelem.

Az nem számít, hogy Leo nem ismeri Jonathant, ha az boldoggá teszi az öccsét. Az sem számít, hogy maga az esketési ceremónia a világ másik végén lesz, mert ez csupán szervezési kérdés. Nem érdekelte, hogy az egyneműek házasságát csak kevés helyen ismerik el a világban. Csak az számít, hogy Jonathan és Caleb egymásra talált.

Talán szerelem dolgában neki is nagyobb szerencséje lett volna, ha ő is meleg? Az útját sajnos mindig csillogó nők keresztelték. Ezek a csinibabák ugyan remekül néznek ki, de soha nem esznek szinte semmit, ezért aztán soha nem foglalkoztatták őt azon túl, hogy eljussanak egy közös orgazmusig.

Azt akarta, amit Caleb is megtalált. Az Igazit! Aki elhatol a lelkéig, és nem pattan le a kemény felszínről. Aki sorsszerűen és elszakíthatatlanul hozzá tartozik, és aki iránta is ugyanezt érzi.

Akaratlanul is a legutóbbi tévedése jutott az eszébe. Natalie Clarke, a szép és tehetséges énekesnő már második találkozásukkor szerelmet vallott neki, de igazából csak a híres séfet látta benne. Mint mondta, ketten együtt a társaság sztárjai lehetnének, de Leót semmi sem taszította jobban, mint a „társaság”. No meg az, hogy Natalie előszeretettel szippantgatta a kokaint, mert ahogy mondta, a „társaságban” mindenki ezt teszi. Ráadásul öntet nélkül ette a salátát, és a fürdőben saját giccses dalait énekelte.

Leó megborzongott az undortól, majd ismét Sunny listájára koncentrált.

Költségvetés

Ceremóniamester

Rendezvényhelyszín

Menü

Italok

Vendéglista

Meghívók

Virág

Világítás

Zene

Esküvői torta

Ruha

Cipő

Haj és smink

Egy pillanat! Haj és smink? Mi a fenének kell ehhez egy külön pont?

Leo homlokráncolva olvasott tovább.

Ajándékok

Fotózás

Videózás

Ajándék a vendégeknek

Menetrend Nyomtatványok

Ülésrend

A lista minden pontja előtt egy üres négyzet volt a pipa számára. A pontok után pedig különféle kérdések és megjegyzések sorakoztak. Az emberiség nagy szerencséje, hogy ez a nő általában nem dolgozik listákkal!

Sunny mintha olvasott volna Leo gondolataiban.

– Elrontottam valamit? – kérdezte aggódalmasan.

– Ez... – A férfi elnémult, mert nem találta a szavakat.

– Izgalmas? – sietett a segítségére Sunny.

– Terjedelmes – javította ki Leo. Ahogy végigsimított kopaszra nyírt fején, Sunny pillantása követte a keze mozgását. A férfi már nyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de aztán mégsem tett megjegyzést.

– Tehát – fogott neki inkább az érdemi munkának Sunny. – Először a rendezvény helyszínét kell kiválasztanunk. Ilyen rövid idő alatt nehéz megtalálni a megfelelőt, de én már...

– Talán elkerülte a figyelmét, hogy étteremtulajdonos vagyok – vetette közbe Leo. – Egész sor rendezvényhelyszín van a birtokomban, és képes vagyok gondoskodni a menüről és az italokról.

– Ó... – Sunny kissé zavarba jött. – Feltételeztem, hogy már elkéztünk azzal, hogy egy ekkora vendégsereg számára kibéreljük valamelyik éttermét. Ezért aztán egy szállodára...

- Az öcsém nem fogja az esküvőjét egy akármilyen szállodában ünnepelni!
- Rendben. Akkor mit szólna ahhoz a fenséges kis villához, amelyik korábban...

Leo az asztalra csapott.

– Nem! – Ekkor már határozottan ideges volt. Lehunyta a szemét, mélyen beszívta a levegőt, majd lassan kiengedte. Kissé megnyugodva folytatta: – A *Q Brasserie* tökéletes helyszín lesz.

A hirtelen kitöréstől megrándult Sunny szája széle, de más módon nem reagált. Valójában úgy nézett ki, mintha a nevetését próbálná visszafojtani.

– Hány személyes ez a hely? – kérdezte, és kíváncsian, kissé kihívóan nézett a férfitra.

– Huszonöt.

– Na látja! – sóhajtott Sunny. – Én és a listák... A vendéglistát a rendezvényhelyszín elé kellett volna helyeznem. Tehát... Nálam van azoknak a neve, akiket Jonathan szeretne meghívni. Elhozta Calebét?

– Állítólag még ma elküldi.

– Jonathan listáján hetvenöt név szerepel.

– Ezt nem gondolja komolyan! – döbönt meg Leo.

– Dehogynem. És ez már a radikálisan megkurtított lista. Az abszolút minimum. – Sunny egy drámai kézmozdulattal adott nyomatékot a mondandójának.

– Caleb szűk körű, bensőséges hangulatú vacsorát akar.

– Nekem más volt a benyomásom. – Sunny elnéző mosollyal kommentálta az ellenvetést. – De akkor csináljuk a következőt: maga még ma tisztázza a dolgot az öccsével, és holnap megint találkozunk. Megállapodtunk?

– Ne bánjon úgy velem, mint egy makacskodó kölyökkel! – ráncolta a homlokát haragosan Leo.

– Ennyire átlátszó lennék? – harapott az ajkába Sunny. – Ha maga jobban szereti, akkor egyenesen kimondom, amit gondolok. Az esküvői vacsora semmiképp sem huszonöt személyes intim rendezvény lesz, és teljesen fölösleges emiatt dührohamot kapnia.

– Nem kapok dührohamot – sziszegte Leo összeszorított foggal.

– Ha maga mondja...

Már megint az a megránduló száj! Leónak elege lett.

– Vissza kell mennem dolgozni – mondta dacosan, holott a következő negyedórában semmi szükség nem volt rá a konyhában.

– Látom, hogy nagy itt a nyüzsgés – bólintott Sunny. – Szeretem a forgalmas éttermetek. Amikor Jonathan még itt lakott, hetente újat próbáltunk ki. Nagyon hiányzik – tette hozzá kissé remegő hangon, és közben gyanúsán bepárásodott a szeme. – Annyira fontos nekem Jon!

Leo utálta a könnyeket, és már nagyon mehetnékje volt. Sunny azonban megváltozott, és ez az elképesztő, egyúttal ijesztő átalakulás arra készítette, hogy maradjon. A lány arcán már nyoma sem volt a derűnek, a tekintete feszültségről árulkodott, ugyanakkor furcsán kifejezéstelen lett, mintha a végtelen és szörnyű ürességbe bámulna. A korábbi élénksége eltűnt, és Leónak szinte fájdalmat okozott a látvány.

Mindez csupán azért, mert a nő legjobb barátja New Yorkba költözött, és ő most hiányolja?

Leo szerette volna megérinteni, megpaskolni a kezét, valahogy megvigasztalni. Ő, aki soha nem vigasztalt senkit, mert nem tudta, hogyan kell. Tehetetlenségében ökölbe szorult a keze.

Sunny pislogott, alig látható mozdulattal megrázta a fejét, és a következő pillanatban már megint sugárzott, mintha semmi sem történt volna. Tehát Leo is kénytelen volt úgy tenni, mintha mi sem történt volna.

– Nem jutottunk túl sokra a listával – állapította meg Sunny. – Hogy történjen valami, magamra vállalom a meghívókat. Egyetért?

– Hogy érti, hogy magára vállalja? – kérdezte Leo bizalmatlanul.

– Összeállítok néhány vázlatot, azután holnap megbeszéljük és véglegesítjük. Nem kell megjednie.

Sunny visszatalált a korábbi vidám pimaszságához. Leo számára ez jobb volt, mint az iménti tragikus maszk, amelytől csaknem halálra rémült. Jobb, de azért nem sokkal.

– Azt hittem, hogy e-mailben küldjük a meghívókat.

– Valóban?

Más megjegyzés nem volt. A lány még ahhoz sem vette a fáradságot, hogy vitatkozzon.

– A huszonegyedik században élünk, és kevés az időnk – emlékeztette Leo. – Láttam már néhány csodás elektronikus meghívót.

– Akkor hozzon magával néhányat a mobilján a holnapi találkozónkra – javasolta Sunny. – Én is elhozom a saját ötleteimet, aztán majd együtt eldöntjük, melyik illik jobban egy modern, mégis tradicionális esküvői ünnepséghez.

– Maga már megint csak le akar szerelni – szorította össze az ajkát Leo.

– Ó, tényleg? – kapta Sunny kissé eltúlzott rémülettel a szája elé a kezét. – Nyilván még gyakorolnom kell a kompromisszumkötést.

Egyértelmű volt, hogy szó nem lesz itt ilyen irányú gyakorlásról, de Leo nem tett semmilyen megjegyzést. Már a nőre nézni is fárasztó volt.

– Holnap majd beszélünk – állt fel hirtelen.

– Csak még egy pillanat!

– Igen? – Leo nem számított semmi jóra.

– Van valami – Sunny megköszönte a torkát –, amibe azonnal bele kell fogni, különben kifutunk az időből.

– Akkor nosza, mondja el!

– Megígéri, hogy nem fog kiborulni?

– Nem fogok.

– Ez tényleg fontos.

– Várok.

– Tehát, arról van szó... – Sunny elhallgatott, beletúrt a hajába, és olyan szúrósan nézett a férfira, mintha telepatikus úton akarná közölni vele a mondandóját.

Leo csak a nő szemét látta maga előtt. Hogyhogy nem tűnt fel neki már korábban?

Sunny kifújta a levegőt, és csücsörített. Valószínűleg elkeseredett, amiért nem működik a gondolatátvitel.

– A haj – kezdett bele végül – szerencsés esetben másfél centit nő havonta.

– És?

– Azonnal el kell kezdenie növeszteni.

Leónak erre már nem volt válasza, csak tátogott, mint a partra vetett hal.

– Sajnálom, hogy ajtóstul rontok a házba, de ha most nem szólok, akkor ma este talán megint leborotválja a fejét, és azzal értékes millimétereket veszítünk.

– De nem akarom megnöveszteni a hajam! – magyarázta Leo olyan türelmesen, mintha egy elmeegógyintézeti ápolttal akarna megértetni valamit.

– De úgy sokkal jobban nézne ki az esküvői fotókon, ugyanis kifejezetten szép haja van.

– Honnan veszi?

– Az internetről. Találtam képeket abból az időből, amikor még nem volt kopaszra nyírva. Ezzel persze nem azt akarom mondani, hogy most nem néz ki jól – tette hozzá sietve Sunny. – Markáns arcvonásai vannak, és vonzó a mosolya. Nos, ez utóbbit csak feltételezem, mert eddig még nem láttam, de el szoktam találni az ilyesmit. És szép a szeme. A borostyán szokatlan szemszín, tudta? Mint a tigrisnek. Már most jó megjelenésű, de hajjal ellenállhatatlan lenne.

Leo le volt sújtva.

– Most már tényleg dolgoznom kell – mormolta.

– Kérem, gondolkozzon ezen, és amíg gondolkozik, addig tartsa magát távol a borotvától. Megígéri?

A könyörgő pillantás Leo figyelmét ismét a meglepő szempárra irányította.

– Kössünk üzletet! – lepte meg önmagát is a férfi. – Most azonnal kimegy a mosdóba, és eltávolítja azt a mázolmányt a szeme körül, cserébe békén hagyom a borotvát egészen addig, míg újra meg nem látom ezeket a harci színeket az arcán.

Sunny felemelte a földről a táskáját, kihalászta belőle a púderdobozt, és a kistükrében alaposan szemügyre vette magát. Tágra nyitotta a szemét, aztán összehúzta. A fejét jobbra fordította, hogy oldalról nézze meg magát, aztán meg balra.

– Tudja, hogy abnormális a szemem? – kérdezte egy idő múlva.

– Szép a szeme – helyesbített Leo. – A kék is, meg a zöld is.

– Rossz szemek. Heterokrómia. Sokféle oka lehet. A kimérizmus különösen rémes, mert ez azt jelenti, hogy több megtermékenyített petesejt is volt. Mi eredetileg hárman voltunk, de mindegy, hagyjuk... – Sunny vetett még egy pillantást a tükörbe, aztán becsukta a púderdobozt. – Rendben, áll az alku. Az ünnepre azért felteszek némi sminket, hogy ne nézzek ki egészen katasztrofálisan. Persze rúzszt, azt mindig használni fogok, mert mégsem járhatok teljesen meztelenül. Tehát, hol a mosdó?

Leo körülnézett a konyhában, hogy minden rendben folyik-e, aztán visszatért az asztalhoz, és jegyzeteket készített a menühöz. Vacsora huszonöt személyre. Még messze nem volt kész, amikor meghallotta a cipősarkak kopogását.

Sunny levetette magát a szemben lévő székre, és látványosan tágra nyílt szemmel rábámult.

Leo megszólalni sem tudott. A túlzásba vitt smink nélkül a nő hirtelen üde és meglepően csábos lett. Sötétbarna haja éles kontrasztban állt rendkívül fehér bőrével, és a félresöpört frufu alól előtűnt sötét, elegáns ívű szemöldöke. És azok a hihetetlen szemek! Különböző színű íriszei olyan mágikus hatással voltak Leóra, hogy nem tudta levenni róluk a tekintetét.

– Na? – kérdezte Sunny.

– Jobb – mondta Leo visszafogottan. Megköszöri a torkát, és felállt. – Szóval akkor holnap találkozunk. Ha lehet, egy órával korábban, mint ma, és a *Mainefare*-be kellene jönnie. Tudja, hol van?

– Igen, persze. De szeretnék kérni még egy szívességet.

Leo gyanakodva meresztgette a szemét.

– Itt maradok ma vacsorára – kezdte Sunny –, de ne aggódjon, van asztalfoglalásom. Csak arról van szó, hogy a barátom, Gary nagy ínyenc, és rettentően szívesen megismerné magát. Megtenné, hogy később csatlakozik hozzánk néhány szó erejéig?

– Szívesen – vágta rá azonnal Leo. Sokkal rosszabbra számított.

– Elképzelhető, hogy megkaphatjuk ezt az asztalt? Innen olyan remek kilátás nyílik a parkra. Persze ha már valaki másnak van fenntartva, természetesen azt is megértem, de...

– Maguké az asztal – nyomott el egy sóhajt Leo.

– Csodás! Akkor már csak egy Campari-szódára van szükségem, hogy elüssöm az időt.

– Természetesen – bólintott Leo, és indulni készült. – Azonnal küldetek egyet.

– És Leo...

– Atyaisten! Mit akar még?

– Az a helyzet, hogy ma van Gary születésnapja. Tehát ha akadna a konyhában valami desszertkülönlegesség...

– Magától értetődik. Majd személyesen gondoskodom róla. Ez minden, vagy tehetek még valamit önért?

– Ez minden, köszönöm. Talán még annyit, hogy...

– Szavát ne feledje! – kérte Leo a nőt, és kimenekült a konyhába, ahol nekidőlt a falnak, és rázta a nevetés.

A konyhai személyzet tátott szájjal bámulta. Nem gondolhattak másra, mint hogy a főnök épp most őriült meg.

Sunny, miután az utolsó falatig elpusztította a saját vacsoráját, épp azon volt, hogy Gary isteni, faszépen sült garnéláját is a magáévá tegye, amikor Leo felbukkant az asztaluknál. Pillantása a tisztára nyalt tányérról lassan a másik tányérra vándorolt, ahonnan Sunny épp az utolsó falatot tüntette el, és magasba szaladt a szemöldöke.